

ჩა ზვრილე სერუსალემელი

იანვარსა :წმ:

სამოწინებაჲმ ჟუარისაჲმ

რომელი ბამოწინება ზოსტანტინე მეფისა მდინარესა გელა
 ბანუხსა, რომლისა მიმართა მოიძია პატიოსანი ძელი ჟუარისაჲმ
 წმიდასა ქალაქსა სერუსალემს*

მეშდესა წელსა სუფევასა ზოსტანტინე დიდისა მეფისასა, თთუესა აპნისასა შეკრბა ერი დიდძალი წარმართთაჲ მდინარესა ზედა, რომელსა ჰრქვან ბანუხ; ეძიებდეს, რადთამცა წიაღმოგდეს და დატყუენეს ყოველი სოფელი ვიდრე აღმოსავალადმდე.

ბა აგრძნა მეფემან ზოსტანტინე შეკრებაჲ იგი მათი ერთბამად. შეკრიბა მანცა ყოველი იგი ერი თვსი და მივიდეს ერთკერძო მდინარესა მას ზედა ბანუხსა და დაადგინა ბანაკი წიაღმოსავალსა მას წყლისასა და აყენებდა მათ. ღოლო მრავალ დღე იყო დგომად იგი მათი. ბა შეკრბა დიდძალი ერი წარმართთაჲ ურიცხვ და ზედა-მოუვიდოდეს ზოსტანტინეს. ღოლო მან ვითარცა იხილა ერი იგი დიდძალი, ზრუნვასა დიდსა და ჟრვასა შინა იყო და ეგულებოდა ხვალისა დღესა შემთხუევად ბრძოლისა.

შას ღამესა იხილა მან თუალითა გამოჩინებული ჟუარი, საყდართა შუენიერთა ზედა ბრწყინვიდა და წერილ ესრე იყო განჩინებულად: «შაგით სძლო». სულს-მოდგინედ ეძიებდა ზოსტანტინე, რომლისაჲ-მე იმართისაჲ არს ესე ნიში?

ბა ვითარცა აღდგა, შეძრწუნებულ იყო და შეეპყრა შიშსა დიდსა. შოუნოდა მთავართა ტაძრისა მისისათა და მეყსეულად გამოუქმნა ხატი იგი ჟუარისაჲ, ნიში, რომელი-იგი იხილა და უბრძანა წინა-ძღუანვად ბრძოლასა მას. ბა იყო ძღევად დიდი: და უფროჲსი ერისაჲ მის დაეცა, და ნეშტი იგი დაიმორჩილა.

ბა მოიქცა ადგილად თვსა დიდებითა და ძლიერებითა და ძღევითა დიდითა. ბა შემდგომად მცირეთა დღეთა უბრძანა მონოდებაჲ ქურუმთა მათ კერპთაჲსა და უჩუენა მათ ნიში იგი და ჰრქუა მათ, ვითარმედ: «რომლისა-მე იმართისაჲ არს ნიში ესე?» ხოლო მათ მიუგეს

და ჰრქუეს: «ესე ნიში არა ქუეყანისა ღმერთთაჲ არს, რომელსა ჩუენ ვჰმსახურებთ, არამედ ესე ძალი ზეცისა იმართისაჲ არს. ჯაჟამს ესე ნიში წარჰვალნ ზედა ბაგინთა, ყოველნი კერპნი დაეცნიან და შეიმუსრნიან და ბაგინნი დაჰჰსნის».

ღოლო ჴრისტიანენი რომელ ერთნეს მათ დღეთა შინა, ჩაზარეველით ერქუმოდა, რომელნი-იგი მოუგდეს მეფესა და ჰრქუეს მას: «ვევედრებით მეუფებასა შენსა, ნიში ესე, რომელ იხილე, ზეცისაჲ არს სესუ ჴრისტცს ძისა იმართისა ცხოველისაჲ, ჴომელმან იხილა ნათესავი კაცთაჲ წარწყმედული და არა უგულუბელს ყო, არამედ გარდამოჰდა სახიერებითა ძესითა და აცხოვნნა ქმნულნი ძესნი, ჴომელმან ძესითა მით ვნებითა ჟუარისაჲთა შეგუწირნა ჩუენ იმართისა».

ბა ვითარცა გულისხმა ყო ესე ზოსტანტინე მეფემან, მოუნოდა მან სესები ეპისკოპოსსა სრომისასა და ისწავა მისგან და ჰრწმენა ჭემარიტად და ნათელი მოიღო მან და დედამან მისმან და მრავალთა წინაშეთა მისთა. შაშინლა დიდითა სიხარულითა და წადილითა წარავლინა დედაჲ თვსი აღმოსავალად კერძო გამოძიებაჲ ჟუარისა ჴრისტცსისა და აღშენებაჲ ადგილთა მათ.

ბა იყო მათ დღეთა, სუფევასა ზოსტანტინე დიდისა მეფისასა, იმართის მოყუარვ სლენე დედოფალი, დედაჲ ზოსტანტინცსი, რომელმან კეთილად მოიძია სასოჲ ძელი, რომელსა ზედა მაცხოვარმან ჯელნი განიპყრნა, გამოიწულილვიდა შრომით კაცობისა შთაცუმასა აფლისა ჩუენისა სესუ ჴრისტცსსა და ჟუარსა ზედა აღმალლებასა და მკუდრეთით აღდგომასა. ბა განმტკიცნა იმართის მოყუარვ სლენე დედოფალი ფრიად, წურთილ იქმნა გონებითა და ისწრაფა უწრწნელისაჲ მის ნიჭისა გამოჩინებაჲ.

* სინური მრავალთავი 864 წლისა, რედ. აკ. შანიძე, თბ., 1959. გვ. 237-243.

ჩამეთუ ესრე სახედ იზოვა პატიოსანი ჯუარი. შათ ჟამთა შევიდა **სერუსალემდ ლენე** დედოფალი თთუესა მეორესა, ოც და რვასა თთვასა, ერთბამად ერთა დიდითა და კრებაყო და ბრძანა ყოველთა **ჭურიათა** ქალაქებსა და დაბნებსა და ყოველსავე **სურიასტანსა** წარმოდგომად წინაშე მისა. ჩამეთუ იყო **სერუსალემი** მოოწრებულ, და იზოვნეს **ჭურიანი** ვითარ სამ ათას ოდენ კაც, რომელთა მოუწოდა ნეტარმან **ლენე** დედოფალმან და ჰრქუა: «უნყი მე იმრთისა ჩიგნთაგან, რამეთუ ნათესავნი მართალნი იყვნით და გყუარობდა თქუენ იმერთი. წრამედ თქუენ ვერ გულისხმა-ჰყავთ და აგონეთ ნათელი ბნელ ყოფად და ჭეშმარიტებად ტყუვილად; და ჯომელსა იმერთსა უნდა ჴსნა ჩუენი წყევლისაგან, შას სწყევდით; და ნერწყვსაგან განთავისუფლებად თქუენდა, ნერწყვთა ბილწებისაჲთა ჴნერწყუევდით შას; და ჯომელმან მკუდარნი აღადგინნა, გინდა მკუდარად შერაცხად შისი. წნ გეტყვ თქუენ: გამოირჩიენით თქუენ თავით თვსით, რომელთა კეთილად იცოდინა შჯული».

ჴოლო იგინი გამოვიდეს დედოფლისაგან შიშითა დიდითა და ყვეს ზრახვად და პოვეს ათას კაც, რომელთა ჴგონებდეს მეცნიერად შჯულისა. **ბა** ერთბამად მოვიდეს დედოფლისა, წამებდეს ათასისა მის კაცისათვს, რამეთუ: «ესე არიან სწავლულ შჯულსა». ჴოლო დედოფალმან მეორედ ჴკითხა სიტყუად და ჰრქუა მათ: «ისმინეთ სიტყუად ჩემი და გულისხმა-ყავთ თქუმული ჩემი».

წრა გასმიესა წმიდათა მათგან წინაწარმეტყუელთა, ვითარ ამცნეს **შაცხოვრისა**, ჴომლისაჲ მეგულების კითხვად თქუენდა, რამეთუ **საია** ესრე თქუა, ვითარმედ: ყრმა იშვეს თქუენდა, ჴომლისა დედამან მამაკაცი არა იცის(ეს.7,14). შერმე მგალობელი **ბავით** იტყვს: «წინაჲსწარ ვხედევდ ოფალსა წინაშე ჩემსა მარადის, რამეთუ მარჯულ ჩემსა არს, რაჲთა არა შევიძრა»(ფს.15,8). **ბა** მერმე **საია** ღალადებს და იტყვს: «შვილ ვისხენ და აღვიზარდენ, ხოლო იგინი მეცრუვნეს მე»(ეს.1,2). **ბა** მერმე იტყვს: «იცნა ჴარმან მომგებელი თვსი და ვირმან ბაგად ოფლისა თვსისაჲ, ხოლო **სარაელმან** შე არა მიცნა, და ერმან ჩემმან ჩემი არა გულისხმა-ყო»(ეს.1,3). ოკუეთუ თქუენ იკითხავთ შჩუელსა და ესე არა გულისხმა-გიყოფიეს, აწ ამის გამო ვბრძანო თქუენი პყრობილება სტრატიოტთაგან. ჴოლო აწ

მი-ლა-გიტევნე თქუენ ორ ჟამ ოდენ, რაჲთა გამოირჩინეთ, რომელნი საგონებელ იყვნენ შჯულის მეცნიერად».

ჴოლო იგინი გამოვიდეს მიერ შიშითა დიდითა, გამოცადნეს და პოვნეს ორას ოდენ კაც, რომელ საგონებელ იყვნეს მეცნიერ შჯულისა, და მოვიდეს წინაშე დედოფლისა. შიუგო დედოფალმან და ჰრქუა მათ: «ვინ არიან ესე?» მიუგეს და ჰრქუეს: «ესენი არიან, რომელთა კეთილად იცინა შჯული».

ჴოლო ნეტარმან **სელენე** დედოფალმან მიუგო ჭეშმარიტებისა სიტყუად, ასწავებდა და ჰრქუა: «თქუენ, ცოფნო **ჭურიანო სერუსალემელნო**, არლა კმა-გეყოა ძუელი იგი სიბრმე მამათა თქუენთაჲ, რომელნი იტყოდეს შესუდსა, ვითარმედ არა ძმ იმრთისაჲ არსო, რამეთუ აქუნდა მათ წიგნები წინაწარმეტყუელთა და იკითხვიდეს?»

ჴოლო მათ მიუგეს და ჰრქუეს: «ვევედრებთ დედოფლებასა შენსა, ჩუენ მაქუსცა და ვიკითხავთცა, ხოლო ესე ვისთვს არიან ესრტომლეგანნი საქმენი, გამოგვცხადენ; გევედრებით შენ, რაჲთა ჩუენცა გულისხმა-ყვით და შევატყუათ სიტყუად თქუმულთა მაგათ შენტა».

ჴოლო მერმე ჰრქუა მათ: «წარგუალეთ მართოდ და გამოარჩიენით თქუენ, რომელნი საგონებელ იყვნენ შჯულსა მეცნიერნი».

ბა გამოვიდეს იგინი მიერ და თქუეს: «რომლისა ჯერისათვს-მე გუაშრომებს ჩუენ დედოფალი ესე?» ერთმან ვინმე მათგანმან ჰრქუა მათ, რომლისა სახელი **სუდა**: «უნყი, რამეთუ ძიებაჲ ეგულების ძელისაჲ მის, რომელსა შესუ ჴუარს-აცუეს მამათა ჩუენთა. სერძალენით, ნუუკუე აღ-ვინმე-იაროთ; უკუეთუ არა, ნანდვლვე დაიწსნეს მამათა ჩუენთა მოცემული იგი შჩული, რამეთუ **ხაქეოს**, მამის მამამან ჩემმან, ამცნო მამასა ჩემსა **სიმონს** და ჰრქუა, და მამამან ჩემმან მე მამცნო და მრქუა: „ეკრძალე, შვილო ჩემო, რაჟამს ძიებაჲ იყოს ძელისაჲ მის, რომელსა ზედა **შშია ჴუარს-ეცუა**. სამოუჩინე იგი პირველ ვიდრე გუემად შენდამდე, რამეთუ არღარა **ებრაელთა** ნაშობნი მეფობდნენ, არამედ მიერითგან მათი მეუფებაჲ იყოს, რომელნი ჴუარ-ცუმულსა თაყუანის-სცემდენ, რამეთუ სგი იყოს შეუფც უკუნისამდე – **ჩრისტე**, ძმ იმრთისა ცხოველისაჲ“.

ჴოლო მე ვარქუ მას: „და რად უკუე ჴელნი

თქვენნი მიჰყვენით?“ ხოლო მან მრქუა მე: „შვილო, უწყის უწრწნელმან შან, რამეთუ არასადა ვერთე შეკრებასა მას მათსა მისთვის, არამედ ვაყენებდიცა მათ. **ნა** მღდელთ-მოძღუართა ერისათა საჯეს **ჯუარ-ცუმად** მისი და ეგრე ჰგონებდეს, რაფთამცა მოაკუდინეს და გარდამოიღეს **სგი** ძელისა მისგან და დაჰფლეს. **ჟოლო** იგი მესამესა დღესა **სლდგა** და გამოუცხადა თავი **ძესი** მოწაფეთა თვსთა, რომლისა გამო ჰრწმენა ძმასა შენსა **სტეფანეს**, იწყო სწავლად **ქრისტეს** მიმართ ერსა შორის, და შეკრებს ფარისეველნი სადუკეველითურთ და საჯეს მისი ქვითა განტყნვად. **ჟოლო** მე ვხედევდი სიკუდილსა შვილისა ჩემისასა და ვერ შეუძლე შეუღად მისა. **სრცა**ლა თუ შეჭუნებულ რას ვიყავ, რამეთუ ვხედევდი იმრთისათვს ვნებასა. **ჟოლო** ვითარ აღმო-ოდენ-უტევებდა სულსა, ჯელნი მისნი აღიპყრნა ზეცად და თქუა: *აფალო, ნუ შეურაცხებ ამას ბრალად.*

სწ უკუე ისმინე, შვილო ჩემო, და გასწაო შენ **ქრისტესი** და მოწყალებისა **შისისა**, რამეთუ **სავლეცა**, რომელი-იგი ტაძარსა წინაშე ჯდა და ტყავის მხეველ იყო, იგიცა სდევნიდა მორწმუნეთა მისთა, ვითარ-იგი აღადგინა ერი მრავალი ძმისა შენისა **სტეფანესთვის**. **ჟოლო** ქველ-ქმნა მის ზედაცა **ქრისტემან** და ყო იგი ვითარცა ერთი დიდებულთაგანი და, შვილო ჩემო, ნუსადა გამობასა იტყვ მისთვის, ნუცადა მორწმუნეთა მისთა, რაფთა გაქუნდეს ცხორებად საუკუნოა“. **სე** მამცნო მამამან ჩემმან **სიმონ** და ესე ყოველი გესმა თქუენ. **სწ** უკუეთუ გკითხოს თქუენ **ჯუარისათვს**, რად გნებავს?“ – ხოლო მათ ჰრქუეს: «ჩუენ ესე არასადა გუესმინა, გარნა შენგან ხოლო. **აკუეთუ** ძიებად იყოს, ნანდვლ თუ ესრტთ არს, ადგილიცა იცოდლი».

სმას იტყოდეს ოდენ და მოიწინეს მწოდებელნი და ჰრქუეს: «გინესს თქუენ დედოფალი». **ჟოლო** იგინი წარდგეს, და ჰკითხვიდა მათ დედოფალი და არასადა უთხრეს მართლ. **ნა** უბრძანა მათი ყოველთად ცეცხლითა დაწვად. **ჟოლო** მათ შეეშინა და მისცეს მას **სუდა** და ჰრქუეს: «ესე კაცი მართლისა წინაწარმეტყუელისა ძმ არს და შჯული ჭეშმარიტად იცის. **სევედრებით**, დედოფალო, ნებად გულისა შენისაჲ ამან აღგისრულოს. **ნა** ყოველთავე შჯული ყოველი შეაწამეს».

შაშინლა უბრძანა მათ ყოველთა განტევე-

ბად, გარნა მარტო **სუდა** ხოლო დაიყენა. **შოუნო**და დედოფალმან **სუდას** და ჰრქუა მას: «ცხორებად და სიკუდილი წინაშე გიც. **სწ** რად გნებავს: ცხორებად ანუ სიკუდილი?» **სუდა** ჰრქუა: «და ვინ არს, რომელსამცა უდაბნოსა ზედა პური დაგებული ედგა და იგი ქვასა ჭამდა?»

სრქუა მას დედოფალმან: «უკუეთუ გნებავს ცხორებად ქუეყანისაჲცა და ზეცისაჲცა, მითხარ, სადა დამალულ არს **ჯუარი**». **ჟოლო** **სუდა** ჰრქუა, ვითარმედ: «წერილ არს საწსენებელთა: აწ ორას წელ არს; და ჩუენ ჭაბუკნი ვართ, ვითარ შეუძლოთ ცნობად მაგისა?»

სრქუა მას დედოფალმან: «და ვითარ, შენსა წინა რომელ ნათესავი იყო, და ბრძოლისა კუეთებად იყო ველსა ზედა, იგი ყოველნი იწსენებიან, ადგილი მათი და საფლავიცა მათი ჩას». **სუდა** ჰრქუა: «წიგნითა სამე. **ჟოლო** ჩუენ არა გუაქუს წერილი».

ნედოფალმან ჰრქუა: «პირველად აღიარე მცირედ ოდენ თავით თვსით, ვითარმედ არიან საწსენებელ». **სუდა** ჰრქუა: «გევედრები, დედოფალო, შეგუებით ვთქუ». **სრქუა** მას დედოფალმან: «მე მაქუს მაგისთვის სიტყუად თქუმული – ჯმად იგი სახარებისაჲ, რომელსა-იგი ადგილსა **ჯუარს-ეცუა**; გარნა მაჩუენე ხოლო ადგილი იგი, რომელსა ჰრქვან **ძხემისა** ადგილ. **ხემითა** ჯელმწიფებითა ვბრძანო და დავთხარო ქუეყანად იგი მის ადგილისაჲ და, ვინ უწყის, ვპოო, რად-იგი მნებავს». **სრქუა** მას **სუდა**: «არცა ადგილი ვიცი, არცა მაშინ ყოფილ ვიყავ». **სრქუა** მას დედოფალმან: «მოგაყმო შენ, უკუეთუ არა აღმიარო».

ნა ვითარცა ესე სიტყუად თქუა, უბრძანა მისი შთაგდებად **ჯურღმულსა** ჯმელსა და უბრძანა მისი შვდ დღე უზმით ჯდომად. **ნა** მეშვდესა დღესა ღალატ-ყო და თქუა: «აღმო-მიყვანეთ და გიჩუენო ადგილი **ჯუარისა**ჲ მის **ქრისტესისა**ჲ».

ნა რაჟამს აღმოჴდა **ჯურღმულისა** მისგან, მოვიდა ადგილსა მას, – და არცადა **სუდა** იცოდა ჭეშმარიტად ადგილი იგი, – აღიღო ჯმად თვსი **ებრაელებრითა** სიტყვთა და თქუა: «*მიაკრა აკაბი მელაქვისონ აღონა აბირიდო ელაბეთ დოთა ქუზეაფე ეფათიუ ბარულე*, ხოლო თარგმანებით ესრე არს: **იმერთმან** **ქომელმან** შეჰქმენ ცად და ქუეყანად, **ქომელი** **პზი** ეტლთა ზედა ქერობინთასა, და იგინი ფრინვენ ჰაერთა შინა სრბით ნათელსა მას განუზომელსა, სადა ნათესავსა კაცთასა თანა-წარსლვად ვერ ჯელ-

ენიფების, რამეთუ ჟენ შეჰქმნენ იგინი ჟენდა სამსახურებელად. შესანი მჴეცნი ექუს-ექუს-ფრთენი, რომელი ოთხთა მათ უტკრთავს, ფრინვენი და გამსახურებენ ჴმითა მით დაუდუმებელითა და იტყვან: „წმიდა ხარ, წმიდა ხარ, წმიდა ხარ, ჟენ ოფალო“, – წოდებულ არიან იგინი სერაბინად; ხოლო ორნი იგი, რომელ დაადგინენ სამოთხესა დაცვად ხისა მის ცხორებისაჲსა, წოდებულ არიან იგინი ქერობინად. ჟენ უფლებ ყოველსა, რამეთუ ქმნულნი ჟენნი ვართ. ჟომელმან ურჩინი იგი ანგელოზნი სილრმესა მას სატანჯველისასა მისცენ, და იგინი ქუესკენელთა მათ უფსკრულთაგან ვეშაპთა იგუემებთან და შენსა ბრძანებასა სიტყვსა მიგებად ვერ შემძლებელ არიან.

წნ, ოფალო, ჟენითა ნებითა თუ არს სუფევად ძისა შარიამისი, და თუმცა არა ჟენგან იყო, არამცა აღადგინე ჴგი მკუდრეთით, ან ყავ სასწაული ესე დიდებულ და შუენიერ. ჴითარცა ისმინე ბარაკიელის ამის შენისა შოსტსი და უჩუენენ ძუალნი სოსებისნი, ეგრეცა ან, თუ გნებავს, გამოგცხადე ჩუენ დაფარული იგი ფასი და ყავ ადგილსა ამას კუამლი სულნელებისაჲ აღმოსლვად ჴრისტტსი, რამეთუ ჴგი არს მეუფე ჴესუ ჴრისტე უკუნისამდე. წმენ.

წა ვითარცა ესე ლოცვად ილოცა ჴუდა, შეიძრა ადგილი იგი და დიდძალი კუამლი სულნელებისაჲ აღმოვიდოდა ადგილსა მას. ჴოლო ჴუდას დაუკვრდა ფრიად, ჴელნი შეიტყუელნა და თქუა: «ჴეშმარიტად, ჴრისტე, ჟენ ხარ შაცხოვარი სოფლისაჲ. ჴმადლობ ჟენ, ჴრისტე, რამეთუ არა ღირსი ესე მეცა არავე ჴუებულ მყავ ჟენისაგან მადლისა. ჴევედრები შენ, ოფალო ჴესუ ჴრისტე, ნუ მოიჴსენებ უკეთურებათა მონისა ჟენისათა, არამედ უგულუბელს-ყვენ შეცოდებანი ჩემნი და თანა-შემრაცხე ძმასა ჩემსა სტეფანეს, რომელი-იგი ჴსენებულ არს საქმესა მას ათორმეტთა მათ მოციქულთასა».

წა თქუა ესე ხოლო და მოიღო სათხროლი და სარტყელი შეირტყა, ვითარცა მჴნემან შეილმან წბრაჴამისმან, იწყო თხრად, და ვითარცა ეთხარა ორ-ჯერ ოდენ მოსათხრელ, პოვნა სამნი ჴუარნი დაფლულნი, აღმოიხუნა და შეიხუნა იგინი ქალაქად.

შაშინ ჴკითხვიდა იმრთის მოყუარე იგი ჴლენე დედოფალი: «რომელი არს ჴუარი ჴრისტტსი? უნცი, რამეთუ ესე ორნი ავაზაკთან

არიან». შაშინ მოიხუნეს და დასხნეს საშოვალ ქალაქსა და მოელოდეს დიდებასა იმრთისასა.

შეცხრესა ოდენ ჴამსა მოაქუნდა ცხედარი, რომელსა ჴედა იდვა ჴაბუკი მკუდარი. ჴითარცა იხილა ჴუდა, განმხიარულდა და ჴრქუა დედოფალსა: «ან სცნა, დედოფალო, ძალი იგი სანადელი და ჴუარი იგი მისი». შაშინ დადგმად სცა ჴუდა ცხედარი იგი, რომელსა ჴედა იდვა, და დასდებდა თითოეულსა მას ჴუარსა მკუდარსა მას ჴედა. წა ვითარცა მიიწია მესამესა ჴუარსა, აღიღო და დასდვა მკუდარსა მას ჴედა. შეესეულად აღდგა მკუდარი იგი ყრმად.

შაშინ განრისხნა ეშმაკი, ლაღადებდა და იტყოდა: «ვინ არს ესე, რომელი არა მიფლობს მოღებად სულთა მათ ჩემთა?»

ჴ ჴესუ ჩაზორეველო, ყოველივე შენდა მიიზიდე და რაჲსა კუალად ჴუარი იგი შენი ჩემთჴს გამოაჩინე? ჴ ჴუდა, რაჲ ესე ჴყავ? პირველისა მის ჴუდასგან ერი ვაცოდვე და ან ამის ჴუდასგან ვიდევნები. წნ ვპოვო მეცა შენთჴს, რაჲ ვყო: აღვადგინო სხუად მეფე, რომელმან უვარ-ყოფად გცეს ჴუარ-ცუმული და ჩემსა ნებასა იქმოდის და მიგცეს შენ ძკრ-ძკრთა მათ სატანჯველთა, და გუემით უვარ-ჴყო ჴუარ-ცუმული იგი».

ჴოლო ჴუდა შეჴრისხნა ეშმაკსა მას და ჴრქუა: «ჴომელმან მკუდარნი აღადგინის, ჴრისტემან შეჩუენებულ გყავნ შენ სილრმესა მას ცეცხლისასა».

წა ვითარცა ესმა ესე ჴლენე დედოფალსა, დაუკვრდა ფრიად ძალი იგი იმრთისაჲ და სარწმუნოებაჲ ჴუდასი და დიდითა პატივითა და კრძალულებითა პატიოსანი ჴუარი ოქროთა და ანთრაკითა შელესა იგი და შექმნა ჴუსკუმაჲ ვეცხლისაჲ და დაჴკრძალა იგი მას შინა. წა ჴკლესიაჲ აღაშჴნა ჴედა სოლგოთას, რომელსა ჴრქვან ძხემისა ადგილ, და უბრძანა ეპისკოპოსსა სრომისასა მოსლვად და მისცა ჴუდას ბეჴედი ჴრისტტსი და უწოდა მას სახელი ჴვრიაკოს და დაადგინა იგი ეპისკოპოსად.

შაშინ უბრძანა განსხმაჲ ჴურიათაჲ, რავდენნი-იგი ურწმუნო იქმნეს და გამოიდევნეს სურიასტანით ბრძანებითა დედოფლისაჲთა.

წა ჴლენე დედოფალმან მისცა ფასი დიდძალი იმრთის მოყუარესა მას ეპისკოპოსსა ჴვრიაკოსს სამსახურებელად გლახაკთა.